
Nacrt

**PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU
UGOVORA IZMEĐU REPUBLIKE HRVATSKE I CRNE GORE O IZRUČENJU,
S KONAČNIM PRIJEDLOGOM ZAKONA**

Zagreb, ožujak 2011.

PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU UGOVORA IZMEĐU REPUBLIKE HRVATSKE I CRNE GORE O IZRUČENJU

I. USTAVNA OSNOVA ZA DONOŠENJE ZAKONA

Ustavna osnova za donošenje Zakona o potvrđivanju Ugovora između Republike Hrvatske i Crne Gore o izručenju, sadržana je u odredbi članka 139. stavku 1. Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine, br. 56/90, 135/97, 8/98 - pročišćeni tekst, 113/2000, 124/2000 - pročišćeni tekst, 28/2001, 41/2001 - pročišćeni tekst, 55/2001 - ispravak, 76/2010 i 85/2010 - pročišćeni tekst).

II. OCJENA STANJA I CILJ KOJI SE DONOŠENJEM ZAKONA ŽELI POSTIĆI

U odnosima Republike Hrvatske i Crne Gore u dosadašnjem razdoblju sklopljen je i na snazi je Ugovor između Republike Hrvatske i Savezne Republike Jugoslavije o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima od 15. rujna 1997. (Narodne novine – Međunarodni ugovori br. 6/98).

Ujedno, Republika Hrvatska i Crna Gora stranke su Europske konvencije o izručenju, sastavljene u Parizu 13. prosinca 1957. godine, Dopunskog protokola Europske konvencije o izručenju, sastavljenog u Strasbourgu 15. listopada 1975. godine te Drugog dopunskog protokola Europske konvencije o izručenju, sastavljenog u Strasbourgu 17. ožujka 1978. godine (Narodne novine – Međunarodni ugovori br. 14/94). Iako spomenuta Konvencija u odnosima država stranaka ima prednost pred odredbama dvostranih međunarodnih ugovora o izručenju, u odnosima država stranaka dopustivo je sklapanje dvostranih međunarodnih ugovora u svrhu nadopuna njezinih odredaba ili olakšavanja primjene u njoj sadržanih načela.

Usvajanjem izmjena Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine, br. 76/2010), omogućeno je da se u određenim slučajevima odstupi od načela neizručivanja vlastitih državljana drugim državama i to u odnosima s državama s kojima je Republika Hrvatska sklopila dvostrani međunarodni ugovor kojim se predviđa mogućnost izručivanja vlastitih državljana u svrhu procesuiranja počinitelja najtežih kaznenih djela. Time su stvorene sve potrebne pretpostavke za potpisivanje ugovora o izručenju između Republike Hrvatske i drugih država. Ugovor između Republike Hrvatske i Crne Gore o izručenju potpisan je dana 1. listopada 2010. godine u Podgorici.

Sklapanjem Ugovora unaprijeđena je međusobna suradnja u odnosima dviju država u području pravosuđa i borbe protiv organiziranog kriminala i korupcije te njihovog transnacionalnog širenja, uzimajući pritom posebice u obzir važnost i potrebu uske međusobne suradnje država u toj borbi, kao i činjenicu da je zloupotrebom instituta dvostrukog, a katkad i višestrukog državljanstva na državnim područjima država nastalih raspadom bivše SFR Jugoslavije, neizručivanje vlastitih državljana dovelo do problema nekažnjivosti, odnosno nemogućnosti kaznenog progona i izvršenja kaznenopravne sankcije. Dosadašnji nedovoljno učinkovit i nedostatan pravni okvir za ostvarivanje suradnje u ovom području u odnosima Republike Hrvatske i Crne Gore, sklapanjem predmetnog Ugovora dodatno je osnažen.

III. OSNOVNA PITANJA KOJA SE PREDLAŽU UREDITI ZAKONOM

Ovim Zakonom potvrđuje se Ugovor između Republike Hrvatske i Crne Gore o izručenju, kako bi njegove odredbe, u smislu članka 140. Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine, br. 56/90, 135/97, 8/98 - pročišćeni tekst, 113/2000, 124/2000 - pročišćeni tekst, 28/2001, 41/2001 - pročišćeni tekst, 55/2001 - ispravak, 76/2010 i 85/2010 - pročišćeni tekst), postale dio unutarnjeg pravnog poretka Republike Hrvatske.

Ugovor između Republike Hrvatske i Crne Gore o izručenju, sklopljen je s ciljem stvaranja, u odnosima Republike Hrvatske i Crne Gore, potrebnog međunarodnopravnog okvira za omogućavanje izručenja osoba, koje se u državi koja traži izručenje gone radi kaznenog djela ili se izručenje traži radi izvršenja kazne zatvora ili mjere koja uključuje oduzimanje slobode. Izručenje državljana zamoljene države ili osobe bez državljanstva s prebivalištem u zamoljenoj državi dopustivo je samo za kaznena djela organiziranog kriminala i korupcije sukladno međunarodno prihvaćenim definicijama istih.

Ugovorom je uspostavljen mehanizam kojim će se onemogućiti da pojedinci, zlouporabom instituta neizručivanja vlastitih državljana, bijegom u državu svog državljanstva izbjegnu kaznenu odgovornost za najteža kaznena djela organiziranog kriminala i korupcije.

Ugovor je temeljen na odredbama Europske konvencije o izručenju te dodatnim protokolima uz tu Konvenciju i njime se u odnosima Republike Hrvatske i Crne Gore olakšava primjena u Konvenciji sadržanih načela. Na tim osnovama, Ugovorom između Republike Hrvatske i Crne Gore o izručenju, uređuju se sva bitna pitanja vezana za postupak izručenja, a posebice način komunikacije između nadležnih tijela država ugovornica u provedbi Ugovora, način postupanja po zahtjevima za izručenje, utvrđuju se kaznena djela za koja je izručenje dopušteno kao i slučajevi nedopustivosti izručenja, pitanje odgode izručenja i privremenog izručenja, predviđa se mogućnost primjene u određenim slučajevima postupka pojednostavljenog izručenja, postupak predaje osobe koja se izručuje, pitanje troškova izručenja te mehanizam rješavanja sporova o tumačenju ili primjeni Ugovora.

IV. OCJENA I IZVORI POTREBNIH SREDSTAVA ZA PROVOĐENJE ZAKONA

Za provedbu ovoga Zakona nije potrebno osigurati dodatna financijska sredstva u Državnom proračunu Republike Hrvatske.

V. PRIJEDLOG ZA DONOŠENJE ZAKONA PO HITNOM POSTUPKU

Temelj za donošenje ovoga Zakona po hitnom postupku nalazi se u članku 159. Poslovnika Hrvatskoga sabora (Narodne novine, br. 71/2000, 129/2000, 117/2001, 6/2002 - pročišćeni tekst, 41/2002, 91/2003, 58/2004, 39/2008 i 86/2008) i to u drugim osobito opravdanim državnim razlozima. Naime, cijeni se da postoji interes Republike Hrvatske da Ugovor između Republike Hrvatske i Crne Gore o izručenju, u skladu sa svojim odredbama, što skorije stupi na snagu. Pri tomu se napominje da je crnogorska strana već okončala svoj unutarnji pravni postupak potvrđivanja Ugovora i o tomu, u skladu s člankom 35. Ugovora, diplomatskim putem obavijestila hrvatsku stranu.

S obzirom na prirodu postupka potvrđivanja međunarodnih ugovora, kojim država i formalno izražava spremnost da bude vezana već potpisanim međunarodnim ugovorom, kao i na činjenicu da se u ovoj fazi postupka, u pravilu, ne mogu vršiti izmjene ili dopune teksta međunarodnog ugovora, predlaže se da se ovaj prijedlog Zakona raspravi i prihvati po hitnom postupku, objedinjavajući prvo i drugo čitanje.

VI. KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU UGOVORA IZMEĐU REPUBLIKE HRVATSKE I CRNE GORE O IZRUCENJU

Na temelju članka 16. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora ("Narodne novine", broj 28/96), a polazeći od članka 139. stavak 1. Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine, br. 56/90., 135/97, 8/98 - pročišćeni tekst, 113/2000, 124/2000 - pročišćeni tekst, 28/2001, 41/2001 - pročišćeni tekst, 55/2001 - ispravak, 76/2010 i 85/2010 - pročišćeni tekst), predlaže se pokretanje postupka donošenja Zakona o potvrđivanju Ugovora između Republike Hrvatske i Crne Gore o izručenju.

Nacrt konačnog prijedloga zakona o potvrđivanju Ugovora između Republike Hrvatske i Crne Gore o izručenju glasi:

KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU UGOVORA IZMEĐU REPUBLIKE HRVATSKE I CRNE GORE O IZRUČENJU

Članak 1.

Potvrđuje se Ugovor između Republike Hrvatske i Crne Gore o izručenju, potpisan u Podgorici, dana 1. listopada 2010. godine, u izvorniku na hrvatskom i crnogorskom jeziku.

Članak 2.

Tekst Ugovora iz članka 1. ovoga Zakona, u izvorniku na hrvatskom jeziku, glasi:

UGOVOR IZMEĐU REPUBLIKE HRVATSKE I CRNE GORE O IZRUČENJU

Republika Hrvatska i Crna Gora (u daljnjem tekstu: države ugovornice),

svjesne potrebe daljnjeg unaprjeđenja međusobne suradnje u području pravosuđa,

uzimajući u obzir visoku opasnost organiziranog kriminala i korupcije, njihovog transnacionalnog širenja, kao i važnost borbe protiv organiziranog kriminala i korupcije te potrebu za učinkovitom međusobnom suradnjom država u toj borbi,

u želji da posebno uredi suradnju u pogledu izručenja,

sporazumjele su se kako slijedi:

Obveza izručenja

Članak 1.

Države ugovornice obvezuju se da će sukladno odredbama ovoga Ugovora, na zahtjev, jedna drugoj izručivati osobe, koje se u državi koja traži izručenje (u daljnjem tekstu: država moliteljica) gone zbog kaznenog djela ili se traže radi izvršenja kazne zatvora ili druge mjere koja uključuje oduzimanje slobode sukladno pravu država ugovornica.

Način komunikacije

Članak 2.

(1) Nadležna tijela država ugovornica u provedbi ovoga Ugovora komuniciraju pisanim putem i to putem ministarstava nadležnih za poslove pravosuđa.

- (2) Diplomatski put komunikacije ovime nije isključen, ako za to postoje opravdani razlozi.
- (3) U hitnim slučajevima, zahtjevi i obavijesti prema ovom Ugovoru mogu se dostavljati putem Međunarodne organizacije kriminalističke policije (INTERPOL).

Jezik i legalizacija **Članak 3.**

- (1) Zahtjevi koji se podnose i dokumentacija koju treba dostaviti prema odredbama ovoga Ugovora sastavljaju se na jeziku države moliteljice. Prijevod na jezik države od koje se traži izručenje (u daljnjem tekstu: zamoljena država) nije potrebno prilagati.
- (2) Legalizacija isprava iz stavka (1) ovoga članka nije potrebna.

Dokumentacija **Članak 4.**

Uz zahtjev za izručenje država moliteljica mora priložiti:

- 1) sredstva za utvrđivanje istovjetnosti osobe čije se izručenje traži (točan opis, fotografije, otisci prstiju i sl.);
- 2) potvrdu ili druge podatke o državljanstvu vlastitih državljana;
- 3) optužnicu ili presudu ili odluku o pritvoru ili koji drugi akt istog pravnog značaja, u ovjerenom prijepisu ili ovjerenoj preslici izvornika. U ovim aktima mora biti navedeno: ime i prezime osobe čije se izručenje traži i drugi podaci koji su potrebni za utvrđivanje njezine istovjetnosti, opis djela i zakonski naziv kaznenog djela;
- 4) izvadak iz teksta zakonskih odredbi koje će biti primijenjene ili su bile primijenjene prema osobi čije se izručenje traži, zbog djela povodom kojega se traži izručenje;
- 5) podatke o duljini kaznene sankcije kada se radi o izručenju osobe radi izdržavanja ostatka kaznene sankcije.

Dopuna dokumentacije **Članak 5.**

- (1) Ako su podaci i dokumentacija koje je dostavila država moliteljica nedostatni za donošenje odluke zamoljene države temeljem ovoga Ugovora, zamoljena država može zatražiti dopunske obavijesti i dokumentaciju te odrediti primjereni rok za njihovu dostavu, ne dulji od 15 dana.
- (2) Rok iz stavka (1) ovoga članka može se na obrazloženi zahtjev produžiti.

Članak 6.

- (1) Ako država moliteljica u rokovima predviđenim člankom 5. ovoga Ugovora ne dostavi dopunske podatke i dokumentaciju, zamoljena država će odmah obustaviti postupak za izručenje i osobu čije se izručenje traži pustiti na slobodu.

- (2) Troškove koji su nastali neutemeljenim oduzimanjem slobode u slučaju iz stavka (1) ovoga članka nadoknadit će država moliteljica zamoljenoj državi.

**Kaznena djela za koja se izručenje dopušta
Članak 7.**

- (1) Izručenje radi kaznenog progona dopustit će se samo ako je za kazneno djelo prema pravu obiju država ugovornica propisana kazna zatvora ili mjera koja uključuje oduzimanje slobode u trajanju od najmanje jedne godine.
- (2) Izručenje radi izvršenja pravomoćno izrečene kazne zatvora ili mjere koja uključuje oduzimanje slobode dopustit će se samo za kaznena djela koja su kažnjiva prema pravu obiju država ugovornica i ako trajanje kazne zatvora ili mjere koja uključuje oduzimanje slobode, odnosno njihov ostatak koji se treba izvršiti iznosi najmanje četiri mjeseca.
- (3) Ako zahtjev za izručenje uključuje nekoliko kaznenih djela od kojih je za svako prema pravu obiju država ugovornica propisana kazna zatvora ili mjera koja uključuje oduzimanje slobode, no neka od njih ne udovoljavaju uvjetu iz stavka (1) ovoga članka, zamoljena država će dopustiti izručenje i za ta kaznena djela.

**Kaznena djela za koja se dopušta izručenje vlastitih državljana
Članak 8.**

- (1) Izručenje vlastitih državljana u svrhu kaznenog progona dopustit će se ako su ispunjeni uvjeti propisani ovim Ugovorom samo za kaznena djela organiziranog kriminala, korupcije i pranja novca za koja je prema pravu obiju država ugovornica propisana kazna zatvora ili mjera koja uključuje oduzimanje slobode u trajanju od četiri godine ili teža kazna.
- (2) Izručenje vlastitih državljana u svrhu izvršenja pravomoćno izrečene kazne zatvora ili mjere koja uključuje oduzimanje slobode dopustit će se ako su ispunjeni uvjeti propisani ovim Ugovorom samo za kaznena djela organiziranog kriminala, korupcije i pranja novca koja su kažnjiva prema pravu obiju država ugovornica i ako trajanje kazne zatvora ili mjere koja uključuje oduzimanje slobode, odnosno njihov ostatak koji se treba izvršiti iznosi najmanje dvije godine.
- (3) Kaznena djela organiziranog kriminala iz stavka (1) i (2) ovoga članka su:
- kaznena djela za koja je propisana kazna zatvora u trajanju od četiri godine ili teža kazna počinjena od strane organizirane zločinačke grupe (grupa ljudi, zločinačka organizacija),
 - organiziranje i pripadanje organiziranoj zločinačkoj grupi (grupa ljudi, zločinačka organizacija).
- (4) Kaznena djela korupcije iz stavka (1) i (2) ovoga članka su:
- zlouporaba položaja od strane službenih osoba,
 - protuzakonito posredovanje,
 - aktivno i pasivno podmićivanje službenih osoba,
 - aktivno i pasivno podmićivanje u privatnom sektoru,
 - pronevjera.

Odbijanje izručenja zbog azila ili međunarodnopravnih obaveza
Članak 9.

Izručenje se neće dopustiti:

- 1) ako osoba čije se izručenje traži uživa azil na državnom području zamoljene države;
- 2) ako bi izručenje bilo u suprotnosti s obvezama zamoljene države koje proizlaze iz mnogostranih ugovora koji ju obvezuju.

Načelo *ne bis in idem*
Članak 10.

- (1) Izručenje se neće dopustiti ako se traži zbog djela za koje je osoba čije se izručenje traži u zamoljenoj državi već pravomoćno osuđena ili oslobođena, ili je protiv nje kazneni postupak pravomoćno obustavljen, ili je optužba protiv nje pravomoćno odbijena.
- (2) Izručenje se može dopustiti ako je postupak pravomoćno okončan isključivo zbog procesnih razloga predviđenih pravom država ugovornica.
- (3) Izručenje se neće dopustiti ako se traži zbog djela za koje je osoba čije se izručenje traži:
 - pravomoćno osuđena ili oslobođena u trećoj državi, a izrečena kaznena sankcija izvršena ili oproštena ili je neizvršeni dio sankcije oprošten ili je prema pravu treće države nastupila zastara izvršenja kaznene sankcije, ili
 - pravomoćno oslobođena u trećoj državi, ili
 - pravomoćno osuđena u trećoj državi, ali oslobođena od kazne.
- (4) U slučajevima iz stavka (3) ovoga članka izručenje se ipak može dopustiti ako je kazneno djelo počinjeno protiv neke osobe ili institucije ili bilo čega što ima javni karakter u državi moliteljici te ako je osoba protiv koje je izrečena presuda bila javni djelatnik u državi moliteljici.

Zastara
Članak 11.

Izručenje se neće dopustiti ako je kazneni progon ili izvršenje kaznene sankcije zastarjelo prema pravu države moliteljice ili prema pravu zamoljene države ako postoji njezina nadležnost na temelju njezinog domaćeg prava.

Obostrana kažnjivost
Članak 12.

Izručenje se neće dopustiti ako se traži zbog djela koje nije kazneno djelo prema pravu jedne od država ugovornica.

Kazneni progon zbog istog djela u zamoljenoj državi
Članak 13.

Izručenje se može odbiti ako se osoba čije se izručenje traži, zbog istog kaznenog djela kazneno goni u zamoljenoj državi.

Načelo teritorijalnosti
Članak 14.

- (1) Izručenje se može odbiti ako se traži zbog kaznenog djela koje je u cijelosti ili djelomično počinjeno na državnom području zamoljene države.
- (2) Izručenje se može odbiti ako se traži zbog kaznenog djela počinjenog izvan državnog područja države moliteljice, i ako pravo zamoljene države ne dopušta kazneni progon za isto kazneno djelo počinjeno izvan njezinog državnog područja.

Sudska nadležnost zamoljene države
Članak 15.

Izručenje se može odbiti zbog djela koje podliježe sudskoj nadležnosti zamoljene države.

Amnestija
Članak 16.

Izručenje se neće dopustiti za kazneno djelo koje je obuhvaćeno amnestijom u zamoljenoj državi, ako je ona nadležna za kazneni progon za to kazneno djelo prema svom pravu.

Osuda u odsutnosti
Članak 17.

Ako je osoba čije se izručenje traži pravomoćno osuđena u odsutnosti, izručenje će se dopustiti samo ako država moliteljica zajamči da se kazneni postupak može nakon izručenja ponovo provesti u prisutnosti izručene osobe, u kojem će ta osoba moći ostvariti svoje pravo na obranu.

Posebni slučajevi zbog kojih se može odbiti izručenje
Članak 18.

- (1) Izručenje se može odbiti za djela za koja je prema pravu obiju država ugovornica propisana kazna zatvora ili mjera koja uključuje oduzimanje slobode, u najduljem trajanju od pet godina ako bi izručenje očito posebno teško pogodilo osobu čije se izručenje traži zbog njezine životne dobi, dugog boravka u zamoljenoj državi i drugih ozbiljnih razloga osobne prirode.
- (2) Ako se izručenje odbije zbog razloga iz stavka (1) ovoga članka, zamoljena država će ispitati može li se protiv osobe čije se izručenje traži pokrenuti kazneni postupak zbog djela na kojem se temelji zahtjev za izručenje. O rezultatima ispitivanja i kaznenog postupka zamoljena država obavijestit će državu moliteljicu.

Odgoda izručenja i privremeno izručenje
Članak 19.

- (1) Ako se protiv osobe čije se izručenje traži u zamoljenoj državi vodi kazneni postupak ili je u toj državi osuđena zbog nekog drugog kaznenog djela, a ne onog koje je predmet izručenja, izručenje se može odgoditi dok se taj postupak ne okonča, a u slučaju osude - dok se kaznena sankcija ne izvrši.

- (2) Ako bi zbog odgode izručenja u državi moliteljici mogla nastupiti zastara kaznenog progona, ili bi njegov tijek bio ozbiljno ometan, može se, na obrazloženi zahtjev države moliteljice, dopustiti privremeno izručenje radi vođenja kaznenog postupka. Država moliteljica mora u tom slučaju izručenu osobu vratiti odmah nakon što se obave nužne procesne radnje zbog kojih je bilo dopušteno privremeno izručenje.
- (3) Država moliteljica mora privremeno izručenu osobu, za vrijeme boravka na njezinom državnom području, držati u pritvoru. Vrijeme provedeno u pritvoru, od datuma kad privremeno izručena osoba napusti državno područje zamoljene države do datuma kada se vrati na njezino državno područje, uračunava se u kaznenu sankciju koja će biti izrečena ili izvršena u zamoljenoj državi.

Postojanje više zahtjeva za izručenje Članak 20.

- (1) Ako izručenje zbog istog djela traže država ugovornica i treća država, zamoljena država odlučuje o izručenju uzimajući u obzir sve okolnosti, osobito težinu kaznenog djela, mjesto izvršenja kaznenog djela, vrijeme podnošenja zahtjeva za izručenje, državljanstvo osobe čije se izručenje traži i mogućnost njezinog daljnjeg izručenja.
- (2) Ako se zahtjevi odnose na različita djela, a donese se odluka o izručenju trećoj državi, zamoljena država će drugoj državi ugovornici, zajedno s odlukom o zahtjevu za izručenje, priopćiti je li suglasna s eventualnim daljnjim izručenjem iz treće države drugoj državi ugovornici.

Pritvor u postupku izručenja Članak 21.

- (1) Ako su ispunjeni formalni uvjeti za izručenje, zamoljena država nakon zaprimanja zahtjeva za izručenje može, sukladno svom pravu, osobi odrediti pritvor, osim ako izručenje očito nije dopušteno.
- (2) U hitnim slučajevima, na izričiti zahtjev nadležnog tijela države moliteljice, nadležno tijelo zamoljene države može privremeno pritvoriti osobu i prije zaprimanja zahtjeva za izručenje. U zahtjevu se navodi postojanje jedne od isprava iz članka 4. točke 3) ovoga Ugovora i da postoji namjera da se podnese zahtjev za izručenje. Zahtjev treba sadržavati i podatke o kaznenom djelu zbog kojeg će se tražiti izručenje, vrijeme i mjesto njegovog izvršenja, podatke o propisanoj ili izrečenoj sankciji, odnosno njenom ostatku, kao i, ukoliko je to moguće, opis osobe čije će se izručenje tražiti.
- (3) Zahtjev iz stavka (2) ovoga članka može se podnijeti putem ministarstava nadležnih za poslove pravosuđa, diplomatskim putem ili putem Međunarodne organizacije kriminalističke policije (INTERPOL), bilo kojim podobnim sredstvom pisanog komuniciranja.
- (4) Međunarodna tjeratica se smatra zahtjevom za privremeno pritvaranje.
- (5) O tome da je pritvorila osobu sukladno odredbama ovoga članka, zamoljena država mora bez odgode obavijestiti državu moliteljicu.
- (6) Privremeni pritvor bit će ukinut ako zahtjev za izručenje i dokumentacija navedena u članku 4. ovoga Ugovora ne budu dostavljeni zamoljenoj državi u roku od 18 dana od

datuma pritvaranja. Pritvor se, na obrazloženi zahtjev države moliteljice, može produjiti, ali ne dulje od 40 dana od datuma pritvaranja.

- (7) Puštanje na slobodu ne sprječava ponovno pritvaranje osobe, ako zahtjev za izručenje bude kasnije dostavljen.

Odluka o zahtjevu za izručenje Članak 22.

- (1) Zamoljena država mora o zahtjevu za izručenje odlučiti bez odgode, te o svojoj odluci obavijestiti državu moliteljicu.
- (2) Odluka kojom se izručenje odbija u cijelosti ili djelomično mora biti obrazložena.

Pojednostavljeno izručenje Članak 23.

- (1) Zamoljena država može osobu čije se izručenje, odnosno privremeno pritvaranje radi izručenja traži, izručiti po pojednostavljenom postupku, ako ta osoba pred nadležnim sudom zamoljene države izričito izjavi da je suglasna s ovakvim načinom izručenja i ako su ispunjene pretpostavke za izručenje.
- (2) U slučaju pojednostavljenog izručenja nije potrebno podnošenje zahtjeva za izručenje s dokumentacijom, međutim, zamoljena država, ukoliko to smatra potrebnim, može zatražiti određene podatke i dokumente od države moliteljice.
- (3) Izručenje po pojednostavljenom postupku ima učinak izručenja u redovnom postupku.

Načelo specijalnosti Članak 24.

- (1) Izručena osoba ne može biti kazнено gonjena, podvrgnuta izvršenju kazne zatvora ili druge mjere koja uključuje oduzimanje slobode ili izručena trećoj državi zbog kaznenog djela počinjenog prije izručenja, a koje nije predmet izručenja.
- (2) Uvjeti iz stavka (1) ovoga članka neće se primijeniti:
 - 1) ako se izručena osoba izrijekom odrekla jamstva iz stavka (1) ovoga članka;
 - 2) ako izručena osoba, iako je imala mogućnost, nije u roku od 45 dana od datuma njezinog konačnog puštanja na slobodu, napustila državno područje države ugovornice kojoj je bila izručena, ili ako se nakon napuštanja tog državnog područja, na njega ponovno vratila;
 - 3) ako država koja je osobu izručila da suglasnost, u kojem cilju se podnosi zahtjev s priložima navedenim u članku 4. ovoga Ugovora i sudski zapisnik s izjavom izručene osobe o kaznenom djelu iz stavka (1) ovoga članka.
- (3) Ako se nakon izručenja, tijekom kaznenog postupka u državi moliteljici promijeni pravna kvalifikacija kaznenog djela za koje je dopušteno izručenje, izručena osoba se može kazнено goniti i osuditi za to djelo samo ako je izručenje dopušteno prema novoj pravnoj kvalifikaciji.

Uračunavanje pritvora u kaznenu sankciju
Članak 25.

Ako je izručena osoba u državi ugovornici bila pritvorena zbog kaznenog djela zbog kojeg je izručena, vrijeme provedeno u pritvoru uračunava se u kaznenu sankciju.

Predaja osobe koja se izručuje
Članak 26.

- (1) Ako se izručenje dopusti, zamoljena država će državu moliteljicu obavijestiti o mjestu i vremenu predaje, kao i o vremenu koje je tražena osoba provela u pritvoru radi izručenja.
- (2) Osoba čije je izručenje dopušteno može se pustiti na slobodu, ako je nadležno tijelo države moliteljice ne preuzme u roku od 10 dana od datuma utvrđenog za predaju.
- (3) Ako predaja osobe čije je izručenje dopušteno nije moguća zbog izvanrednih okolnosti, država ugovornica na čijoj su strani ove okolnosti nastale će o tome obavijestiti drugu državu ugovornicu radi postizanja dogovora o novom vremenu predaje.

Ponovni zahtjev za izručenje
Članak 27.

Ako izručena osoba na bilo koji način izbjegne kazneni progon ili izvršenje kaznene sankcije, a nađe se na državnom području zamoljene države, moći će biti izručena na ponovljeni zahtjev. U tom slučaju nije potrebno uz zahtjev prilagati dokumente iz članka 4. ovoga Ugovora, ako su još uvijek na raspolaganju zamoljenoj državi i ako se nisu promijenile okolnosti pod kojima je podnesen prvobitni zahtjev za izručenje.

Predaja predmeta
Članak 28.

- (1) Predmeti ili isprave mogu se zaplijeniti i predati drugoj državi ugovornici sukladno pravu zamoljene države, ako o tome postoji odluka nadležnog tijela države moliteljice.
- (2) Zamoljena država može odgoditi predaju predmeta ili isprava, ako su joj potrebni u drugom kaznenom postupku koji je u tijeku.
- (3) Država moliteljica će vratiti predmete ili isprave zamoljenoj državi, nakon okončanja postupka za koji su bili traženi, ukoliko se zamoljena država toga ne odrekne.

Članak 29.

- (1) Ako se dopusti izručenje osobe, zamoljena država će, i bez posebnog zahtjeva, dopustiti predaju predmeta:
 - 1) koji se mogu upotrijebiti kao dokazno sredstvo;
 - 2) koje je osoba koja se izručuje, pribavila kaznenim djelom ili unovčavanjem predmeta koji potječu od počinjenja kaznenog djela.

- (2) Ako izručenje koje bi prema ovom Ugovoru bilo dopušteno, nije moguće jer je osoba koju treba izručiti pobjegla ili umrla, ili je nije moguće pronaći na državnom području zamoljene države, predaja predmeta će se unatoč tome dopustiti.
- (3) Prava zamoljene države i trećih osoba na predmetima iz stavka (1) ovoga članka ostaju nedirnuta. Ako postoje takva prava, država moliteljica će predmete, po okončanju postupka, što prije i besplatno vratiti zamoljenoj državi. Ako bi takva prava bila povrijeđena predajom, predaja se neće dopustiti.
- (4) Predaja predmeta se obavlja prema pravu zamoljene države, s time da se ne primjenjuju propisi o uvozu i izvozu robe i deviza.
- (5) Predaja predmeta radi vraćanja oštećeniku može se izvršiti uz suglasnost druge države ugovornice i prije nego je dopušteno izručenje, ako je osoba koja se izručuje suglasna da se predmeti neposredno vrate oštećeniku.

Primjena procesnog prava i obavijesti

Članak 30.

- (1) Ako ovim Ugovorom nije određeno drugačije, na postupak u vezi izručenja i na pritvor na državnom području zamoljene države, primjenjuje se pravo zamoljene države.
- (2) Ako se osoba izručuje u svrhu kaznenog progona, država moliteljica će obavijestiti zamoljenu državu o ishodu kaznenog postupka i dostaviti joj pravomoćnu odluku.

Tranzit

Članak 31.

- (1) Tranzit osobe koju treća država izručuje jednoj državi ugovornici preko državnog područja druge države ugovornice, bit će dopušten, ako ovim Ugovorom nije drugačije određeno, pod istim uvjetima kao kod izručenja.
- (2) Zahtjev za tranzit preko državnog područja države ugovornice treba sadržavati dokumentaciju iz članka 4. ovoga Ugovora, te mora biti podnesen državi ugovornici od koje se traži dopuštenje tranzita najmanje 10 dana prije dogovorenog datuma tranzita.
- (3) Država ugovornica od koje se traži dopuštenje tranzita može odbiti zahtjev za tranzit preko svog državnog područja ako se radi o osobi protiv koje se u toj državi vodi kazneni postupak ili je protiv nje izrečena osuđujuća presuda koja nije izvršena, ili ako bi prema mišljenju te države tranzit mogao štetiti njezinim interesima.
- (4) Država ugovornica od koje se traži dopuštenje tranzita odbit će zahtjev za tranzit preko svog državnog područja vlastitog državljana, osim ako treća država izručuje tu osobu državi ugovornici za kaznena djela organiziranog kriminala, korupcije i pranja novca iz članka 8. ovoga Ugovora.
- (5) Bez suglasnosti države koja je dopustila izručenje tražene osobe, država ugovornica preko čijeg državnog područja se obavlja njezin tranzit, ne smije tu osobu progoniti niti protiv nje izvršiti kaznenu sankciju zbog kaznenog djela koje je počinjeno prije tranzita.
- (6) Tijekom tranzita zamoljena država će osobu koja se provodi držati u pritvoru.

Tranzit zračnim putem
Članak 32.

- (1) Ako je kod izručenja potrebno osobu prevesti iz treće države u državu ugovornicu zračnim putem preko državnog područja druge države ugovornice bez usputnog pristajanja, nije potrebno izričito dopuštenje države ugovornice preko čijeg se državnog područja let obavlja. Tu državu će država u koju je potrebno osobu prevesti iz treće države unaprijed obavijestiti o postojanju jedne od isprava iz članka 4. točke 3) ovoga Ugovora kao i o državljanstvu osobe koja se izručuje.
- (2) U slučaju nepredviđenog usputnog pristajanja na državnom području države ugovornice preko čijeg se državnog područja obavlja let, obavijest iz stavka (1) ovoga članka ima isti učinak kao i zahtjev za pritvaranje iz članka 21. ovoga Ugovora.

Troškovi
Članak 33.

- (1) Troškove izručenja snosi država ugovornica na čijem su državnom području nastali.
- (2) Troškove tranzita snosi država koja je tražila dopuštenje tranzita.
- (3) Troškove prijevoza zrakoplovom snosi država koja je predložila takav prijevoz.

Završne odredbe
Članak 34.

Sve sporove o tumačenju ili primjeni ovoga Ugovora države ugovornice će rješavati diplomatskim putem.

Članak 35.

- (1) Ovaj Ugovor stupa na snagu datumom primitka posljednje od nota kojima se države ugovornice međusobno obavještavaju o provedenom postupku potvrđivanja u skladu s njihovim pravom.
- (2) Ovaj Ugovor se sklapa na neodređeno vrijeme. Svaka država ugovornica može otkazati Ugovor pisano, diplomatskim putem i u tom slučaju ovaj Ugovor prestaje nakon isteka šest mjeseci od datuma primitka obavijesti o otkazu.
- (3) Ovaj Ugovor će se privremeno primjenjivati od datuma potpisivanja.

Sastavljeno u Podgorici dana 1. listopada 2010., u dva izvornika, svaki na hrvatskom i crnogorskom jeziku, pri čemu su oba teksta jednako vjerodostojna.

ZA REPUBLIKU HRVATSKU
Dražen Bošnjaković, v.r.
ministar pravosuđa

ZA CRNU GORU
Miraš Radović, v.r.
ministar pravde

Članak 3.

Provedba ovoga Zakona u djelokrugu je središnjeg tijela državne uprave nadležnog za poslove pravosuđa.

Članak 4.

Na dan stupanja na snagu ovoga Zakona, Ugovor iz članka 1. ovoga Zakona nije na snazi, već se privremeno primjenjuje od dana potpisivanja, te će se podaci o njegovom stupanju na snagu objaviti u skladu s odredbom članka 30. stavka 3. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora.

Članak 5.

Ovaj Zakon stupa na snagu osmoga dana od dana objave u "Narodnim novinama".

Klasa:

Zagreb,

Predsjednik Hrvatskoga sabora

Luka Bebić, v.r.

OBRAZLOŽENJE

Člankom 1. Zakona propisano je da se potvrđuje Ugovor između Republike Hrvatske i Crne Gore o izručenju, potpisan u Podgorici, dana 1. listopada 2010. godine, u izvorniku na hrvatskom i crnogorskom jeziku.

Članak 2. Zakona sadrži tekst Ugovora između Republike Hrvatske i Crne Gore o izručenju, u izvorniku na hrvatskom jeziku.

Člankom 3. Zakona utvrđuje se središnje tijelo državne uprave u čijem je djelokrugu provedba Zakona.

Člankom 4. utvrđuje se da na dan stupanja na snagu Zakona, Ugovor između Republike Hrvatske i Crne Gore o izručenju nije na snazi, već se privremeno primjenjuje od dana potpisivanja, te će se podaci o njegovom stupanju na snagu objaviti naknadno u skladu s člankom 30. stavkom 3. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora.

Člankom 5. uređuje se stupanje Zakona na snagu.